

Bajramijima iz Nikšića uručena donacija u hrani i higijeni

Četvoročlanoj porodici Gzima Bajramija koja je svoje mjesto pod suncem našla u romskom naselju pod Trebjesom, uručen je paket životnih namirnica i sredstava za higijenu Banke hrane CG. Bajramiji su dobili brašno, ulje, šećer, makarone, supe, konzerve paštete i ribe. Bilo je u paketu i slatkiša - napolitanki, bombona, čokolade, ali i sredstava za higijenu- deterdžent za veš, šamponi, sapuni.

Bajramiji su bili zatečeni dobročinstvom i činjenicom da ih je neko posjetio da bi im donirao hranu, jer za njega jedino sluha ima komšija Asmon Beriša koji sa porodicom živi i radi u Njemačkoj, a povremeno je u Nikšiću.

Hvala Banki hrane, bar neko vrijeme nećemo biti gladni. Možda nas i druge brojne nevolje koje nas pritiskaju napuste. Ne bi mi bilo teško da prosim, obilazim grad na biciklu i preturam po kor-mpama za otpatke kako bih našao komad starog gvožđa ili aluminijsku limenku, samo da mi tata Gzim bude bolji, da ozdravi. Iako sam mali svjestan sam da je i mojoj majci Širabani teško jer ima oštećen sluh, ne čuje i ne govori. Zato im moja sestra Ermina i ja pomažemo, kaže jedanaestogodišnji Ilir.

Bajramiji žive u trošnom kućerku sklepanom od dasaka i kartona, sa limenim krovom koji pri najmanjoj kiši propušta. Od namještaja imaju samo stari dotrajali šporet „bosanac” na kom u veli-kom kazanu ugriju malo vode za kupanje. Spavaju na podu, najčešće na golom betonu, jer prostorke koje imaju, a koje su našli na otpadu kada pada kiša dignu da se ne kvase.

Da nije Ilirija veliki broj dana u godini oni bi bili gladni.

On svakodnevno i po najvećem nevremenu prije nastave u školi i po povratku kući i po nekoliko puta na biciklu obiđe grad i sakuplja limenke, komade starog željeza i nešto slično, kako bi pro-dao na otpadu sekundarnih sirovina i zaradio za hljeb.

-Učenik sam drugog razreda O. Š. „Mileva Lajović” i dobar sam đak. Svjestan sam toga da moji drugari po povratku iz škole nakon ručka, odmah uče gradivo za naredni dan ili se igraju, šetaju sa roditeljima. Moj je život drugačiji.

Moram da zaradim za porodicu, jer je tata mnogo bolestan. Liječio se jedno vrijeme u bolnici u Kotoru. Majka ne može da govori. Srce me često zaboli, jer nijesam u mogućnosti da im pomog-nem - priča zabrinuto Ilir.

On kaže da je najsrećniji kada donese punu korpu koju je montirao na bicikl. Nije važno da li je u njoj suvi hljeb koji nađe u kontejnerima, važno je da neće biti gladni.

-Najteže je bilo zimus kada je stalno padala kiša. Tada i ono što ostave dobri ljudi pokraj korpa propadne jer se skvasi. Onda nam crijeva krče od gladi pa zaboravimo na sve ostale nevolje. Krov prokišnjava, pa nam kapi padaju po glavi – kaže Ilir.

Otkriva nam da mašta da kao njegovi vršnjaci ima toplu sobu i barem jedan obrok, a kada dođe iz škole da sjedne i da uči.

Možda će tako biti jednog dana. Prepoznaju me ljudi na ulici, a onda me i zovu, da mi daju milostinju. Ima još dobrog svijeta. Mnogo više su darežljivi oni koji i nemaju baš previše novca u džepu, od onih drugih koji imaju dosta, a koji su bahati. Ne volim kada me porijeko gledaju, kada me tjeraju. Ne moraju ništa da mi daju, ali neka se ne ponašaju grubo. Ima i onih koji iako nemaju mnogo uvijek sa osmijehom mi ostave nešto sitnine. Takvima će i Bog dati, priča Ilir, kao odrastao čovjek.

Crveni krst obezbijedio pukućstvo

U saradnji sa Crvenim krstom Nikšića i Crne Gore, a zahvaljujući sekretaru Miloradu Drekaloviću, od prije nekoliko dana za Bajramije je obezbijedena pomoć. Drekalović je rekao da je porodica dobila dva kreveta na rasklapanje, osam ćebadi, četi posteljine, jastuke, kao i dio aluminijumskog posuđa i plastičnu komodu.

– Nadamo se da smo na taj način, koliko je u našim mogućnostima pomogli ovoj porodici, kaže Drekalović. Bajramiji su beskonačno zahvalni što će konačno umjesto na goloj zemlji zanoćiti na krevetima.